

Bu Şehrin Tevekkülü

– Mümin Munis · 20 Mart 2010

Gurbet; buluştuğumuz noktanın adıydı.

Ne bir adım ileri, ne bir adım geri... Zaman kendi efsunlu mizanıyla yürüdükçe; kader, mekânlar içinde sürgüne en yakın noktada bir araya getirdi bizi.

Çağdaş bir yoksulluğun donattığı sokakları. Taşları geniş döşendiği halde iç daraltan kaldırımları. Hastalığa tutulmuş evleri. Kendisi aydınlığa muhtaç solgun lambaları. Karanlık gölgelerle korkutulmuş parkları. Ve daha neleri ve neleriyle bu kent... Kentlerin de kaderi vardır elbet. Ve yine zamanın mutlak yaptırımının yansımaları vardır, kentlerde.

Bu şehre zaman, kaderinde yazılan çetrefilli bir ihtiyarlığı getirirken. Gençliğimize bakmadan, biz de sürüklendik, kaderimizde olduğu için.

Ve buluştuk!

Öfkeliydin. Bu kentin kaderine kızardın. Aşağılardın bu kenti. Öyle taşardın ki bu şehirden bahsederken, ben boğulurdum. Hınç doluydun.

Kaderinizin bir yerde kesiştiğini düşünmezdin. Ve tabi üçüncü biri olarak, benim kaderimin...

Susardım. Sen kelamınla sadece bu şehri yağmalamazdın oysa. Göremezdin perme perişan olduğumu... 'Bu şehrin kaderinden alıntı yapılmış kaderimize, neylersin' diyemezdim sana.

Yoksulluk ve yoksunluğun ortasında; senin karşına oturup seni dinlerken. Senin öfkelendiğin, benimse tevekkül ettiğim bu şehrin yokluklarına rağmen gözlerimi yumardım.

Hayal.

Kâbe'nin hatim salonuna oturmuşuz ki, üzerimizde yıldızları saklı bir çöl gecesi. Karanlık; kat be kat karanlık... Şükür ki biz aydınlıktayız. Etrafımızda tavafa duranların dudaklarında mırıldanırlar 'lebbeyk'...

Yüzüme şaşkın bakıyorsun; 'Çölde miyiz?'

Gülüyorum. 'Kimse buna inanmıyor!'

Ve gülüyorsun. Etrafına bakıyorsun öylesine...

Kalbimin üzerinde dağlar ağırlığınca bir tevekkül; daha da büyüyor. 'Nur' diyorum!
Beyaz örtü altında gizlediğin ellerini uzatıyorsun göğe; sağ işaret parmağınla üzerimizde bir yıldızı gösteriyorsun; 'Gecenin kalbini delen yıldız...' Yüzün ışıltıyor bir anda. Yıldız gözlerine iniyor.

'Kalbim delinmek üzere...' diyorum. Alnında çizgiler beliriyor, yüzün düşüyor yere; gittikçe azalan bir sesle; 'O'nu kim özlemiyor ki...' diyorsun.

'Keşke bu çöl kentinde, rahmetin kıyısına kurulan bu çöl kentinde; ansızın her şey dursa ve böylece kalsak...'

Etrafındaki dört duvarı insanların tavaf ettiği Kâbe'de, karşılıklı duran iki duvar gibi...
Öylece kalırdık.

Ve açardım gözlerimi! İçimde nasıl ağlamak dururdu öyle zamanlarda, bir bilsen... Bütün
söylenebileceklere rağmen, susardım.

Kelimeleri sana bıraktım. Bu şehre ve kaderimize doğru bilemediğin kelimeleri...

Rüya.

Medine'de bir sokak arasında yakalandığımız yağmur. Caddeler sırlı sıklam. Dizlerimize kadar su
içindeyiz. Güç bela yürüyoruz. Korkuyorum; seni tutmasam suya kapılıp gideceksin.

'Allah'ın rahmeti...' diyorum.

Gülüyorsun yine. Ne bir şekva ediyorsun, ne yadırgıyorsun bu Medine yağmurunu!
Bomboş sokaklar boyu yürüyoruz. Küçük küçük sebeplerle mutlu olan çocuklar gibi...
'Gönlüm' diyorsun. 'Gönlüm Medine sokakları gibi... Rahmetten taşıyorum sanki!'
'Allah'a güven!' diyorum.

Bir yüzük çıkarıyorsun sağ yüzük parmağından. Kan kırmızı güllerle örülmüş bir yüzük.

'Bunu al!'

'Ey Nur!' diyorum.

'Birazdan Mescide çıkacağız' diyorsun.

Bir iki sokak daha yürüdük mü, anlamadım! Bir adam kollarını Ravza'ya doğru açmış; bir kaside okuyor.

'Ya Rasulallah(sav) medet!'

Birbirimize bakıp gülüyoruz.

'Hala çölde miyiz?' diyorsun, bir suçlu gibi ezik!

Uyanıyorum!

Hala kızıyor musun bu şehre; kaderimize... Kim bilir?

Sana anlatılacak bir sürü hikâye içinden; içinde en çok şehir olanı yazdım. Kentlerin hikâyesi değildir bu, kentlerin içinde durup; içinden kentlere nefret duyanların hikâyesidir daha çok.

Hayal. Rüya. Gerçek.

Ben bu üç pencerenin hangisinden baksam hep aynı hakikati gördüm; tevekkül... Kızma, ne olur. Bir kere olsun gözlerini yumarak seyret bu şehri...

Beni Şeybe gecesi, Yesrib sabahı... 'Ey Nur!...'

Gurbet diye öfkelenme, ne olur!

'Gurbet asıl kalpte başlar.'